

Over een matroos en iemand anders

“Hee! Jij! Matroos!”

“Ik ben geen matroos.”

“Je praat als een matroos. Je loop als een matroos. Je draagt een kostuum van een matroos. Je stinkt zelfs als een matroos. En je bent geen matroos?”

“Ja.”

“Je antwoord bevalt me niet.”

“Dan stel je de verkeerde vraag.”

“En ben je ook nog poëtisch?”

“Met mijn viool erbij wel ja.”

“Een gedichtenschrijver. Zozo.”

“Neenee. Zo lang mijn gedichten niet de vorm hebben van een oranje gekleurd bolletje met het formaat van een glazen knikker, zal ik mezelf geen gedichtenschrijver noemen.”

“Geen matroos en geen gedichtenschrijver. Het wordt almaar gekker.”

“Niet gekker dan de helft van twee hele. Je lijkt me een gesprekkenvoerder.”

“Dat zou te ver voeren. Toch zie ik voortdurend een matroos in jou.”

“Tja.”

“Ik speel cello.”

“Dus?”

“Ik heb dat nooit aan iemand bekend.”

“Ik weet waarom.”

“Je hebt gelijk, ik speel geen cello. Morgen ook niet. Maar ik dacht dat het zo mooi zou gaan met die viool van je.”

“Vooral stil. Ik heb zo-even de snaren verknoopt tot een rijgveter van de laarzen van die dame daar.”

“Een stille viool. Daarvan heb je er weinig. Toch spijt het me dat ik geen cello speel. Of een matrozenpak heb. Of een poëtische aard heb.”

“Je hebt een rotleven. Het is beter als ik niks met je te maken heb.”

“Je hebt het haar van Beethoven.

“En de kam van zijn buurman. Die twee hadden altijd ruzie. Er valt niets meer van te maken.”

XXX.1.06; 31.1.06